

מלחמת ה'תשפ"ד

האם היוונים חוזרים?

מאמר הכנה לנרות חנוכה טזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א - ערב חנוכה תשפ"ד

אֲסֵרְטָגִית לְחִימָה יְיֻנִית עֵתִיקָה - חֶקֶקָה עַל חֶקֶרְךָ... ❧

לא היה עם בעולם שהחזיק מעמד מול היוונים. הם ניצחו את כולם, הפכו את העולם כולו ליוונים.

העם היחיד שבו הם נתקעו לפני מימוש השאיפה הגדולה - היה עם ישראל. אמנם עם קטן, אבל השלב האחרון לפני הפיכת העולם כולו ליווני.

היוונים לא הבינו מה קורה. איך יכול להיות שבמקום שכל העמים התקפלו - עם ישראל עומד ולא נשבר?

חייב להיות, הם הסיקו, שליהודים יש כוח כלשהו שלנו אין. היוונים הכי חזקים בעולם בצבא, בנשק ובטקטיקות מלחמה, אבל כנראה שליהודים יש כוח כלשהו שגובר על כל כוח גופני.

הכוח הזה, הוא ה'חלק אלוק ממעל' שלנו.

זה הכוח היחיד, שבשהיהודי מחובר אליו אין לאף אחד שליטה עליו. שום מקרה בעולם לא מסעיר אותו, שום אירוע או טראומה לא מסיטה אותו מהמטרה שלו, אף כוח גשמי בעולם לא יכול לנצחו.

היוונים לא היו טיפשים.

כשהם הבינו שזה הסיפור - הם החליטו להילחם בכוח הזה, עד הסוף.

האסטרטגיה שלהם היתה ברורה וחדה: לנתק את היהודי מהחלק אלוק ממעל.

את המטרה הזו הם סיכמו במשפט אחד: כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל. יהודים, תנתקו מהחלק הזה!

אבל איך עושים את זה?

איך מנתקים יהודי מהחלק אלוק ממעל?

*

הַמְנַגֵּט שֶׁשׁוֹלֵט עַל חַיֵּינוּ ❧

כשהמפקד מורה לחייל לבצע משימה בשטח האויב, החטא החמור ביותר של החייל - זה לנסות להבין את ההיגיון של המפקד באותו רגע.

קיבלת משימה? אם אתה חלק מהגדוד, אתה חייב לנטרל את הצורך האישי שלך בהבנה - ופשוט לבצע את מה שהטילו עליך.

כשהחייל מתחיל להתעסק עם הצורך להבין, עם הצורך שזה יסתדר לו במוח האישי - הוא כבר מנותק. במקום להיות ממוקד במאמץ המלחמתי המשותף - הוא בוחר להיות ממוקד בתובנות ודעות אישיות. הוא והגדוד - כבר לא על אותו המסלול.

לפני שאתה יוצא לקרב, שאל את עצמך במה אתה מתמקד, האם בצדק האישי ובהבנה שלך - או בחיבור למשימה מתוך ביטחון שהמפקד יודע מה הוא אומר!

את השאלה הזו, אנחנו צריכים לשאול את עצמנו כל הזמן: מה חשוב לנו יותר, ההבנה האישית? להיות צודקים? לטפח את המעמד האישי? או להיות מחוברים ולחיות?

כשאדם בוחר להתעקש להיות צודק תמיד, או להבין תמיד, הוא בעצם אומר 'אני הוא העיקר' - ושום דבר אחר לא מעניין!
כך מתנתקים מהחלק אלוק ממעל.

כי החיבור להשם הוא חיבור למה שמעבר לגוף, להבנה ולתפיסת הצדק שלנו. אם אני מעדיף להתעסק בהבנה - אני מתנתק מהחיבור למפקד.

לדוגמה:

אדם שמקיים רק מצוות שהוא מבין שהן חשובות, לא מקיים אותם כי השם ציווה - אלא כי הוא מבין!

אדם שמחפש לברוח ולסיים מהר את התפילה או את קיום המצוות שהוא לא מרגיש בהם טעם, ולא מוכן לשהות במקום ה'מעצבן' מתוך סבלנות וידיעה שזה מה שהשם רוצה ממנו עכשיו, זה אומר שהוא נותן להבנה שלו לשלוט בחייו, במקום להיות מחובר לאין סוף.

כן, כי דווקא במקומות האלה שאני לא מבין מה הרעיון ומה הטעם בהם, ובכל זאת אני נשאר בסבלנות - דווקא שם מתבטא החיבור שלי אל הבורא. כי אני מוכן לוותר על ההבנה שלי בשביל הציווי שלו!

דוגמה נוספת:

מה אתה עושה כשמשפילים אותך?

יש שני כוחות שמתעוררים באותו רגע נורא של השפלה וכאב. הדבר הראשון שאתה מרגיש לפתע, זה תחושת חוסר אוניס גדולה. אתה מגלה כמה שאתה שברירי, וכיצד מילה אחת יכולה לטלטל אותך כל כך.

הכוח השני שמתעורר באותם רגעים - הוא הצורך להרגיש צודק. כל פעמוני הצדק מצלצלים, אתה חש צורך עז להגן על הצדק שלך. למה לשתוק?! הוא הרי התחיל, הוא עשה לי עוולה!

שני הכוחות האלה, השבריריות מול הצדק, הם כמו שני צדדים של מגנט...

למגנט יש צד אחד שמושך אליו מתכות, בעוד הצד השני דוחה את המתכות ולא מוכן להתקרב אליהם. כל מה שנשאר לך - זה לבחור לאן לכוון את הצד המקרב ואת אילו מתכות להעיף ממך.

בתוך הנפש יש לנו מגנט, צד אחד מושך ומקרב את הרגשות, הצד השני מרחיק ודוחה את הרגשות ההפוכים.

כשאתה בוחר לקרב את הכוח של 'להיות צודק' - אוטומטית אתה מעיף ממך כל מחשבה על השבריריות וחוסר האונים. באותם רגעים אתה מוכן לעשות הכול כדי להגן על האגו שנפגע, ולנקום בו בכל הכוח, ואילו את המחשבות על השבריריות וחוסר האונים? אתה דוחה ומרחיק. הם מפריעים לך לנקום.

כי אם אתה בוחר להרגיש את חוסר האונים שלך, את השבריריות, אם אתה מתחבר לאפסיות שלך שהתגלתה במלוא עוצמתה - אתה מבין שהשם חייב להחזיק אותך, שאינך יכול בלעדיו, ושאתה לא ישמור עליך אתה תתפרץ ותנקום בו בלי חשבון.

כשאתה בוחר בשבריריות, אתה יוצא לגמרי מהחשבון של 'מי צודק'. את מי מעניין מי צודק כשאני נמצא בסכנה של התפרצות ונקמה אלימה? ולא, אני לא יכול לשמור על עצמי ולהתאפק, הרגע ראיתי כמה אני חלש...

מי שבוחר בשבריריות - בוחר בחיבור אל השם, הוא מוכן לוותר על הצדק כדי להישאר מחובר.

אבל אם בחרת בצדק, אם החשבון האישי שולט עליך - ניתקת את עצמך מהחיבור לאין סוף. העדפת לתת לאגו שלך לשלוט במקום לבורא.

ואז, המצב רק מחמיר והולך. לא נתת לעצמך להרגיש את האפסיות, ההתפרצות אכן באה - והאפסיות התגלתה בשפל חדש...

מחשיכים, עד עצם היום הזה

בני האדם תמיד ידעו שהם לא מבינים הכול. הידיעה שאני לא 'כל יכול', שאני מוגבל ולא מסוגל להבין הכול, לא היתה שייכת רק ליהודים.

כי להבדיל אלפי הבדלות, גם עבודה זרה זה לחפש להתחבר למשהו שנמצא מעבר להבנה האנושית, מתוך תקווה בזויה שזה מה שיביא את הפתרון לכל הבעיות.

גם הגוי הכי נמוך - ידע שהוא מוגבל, שהוא לא מבין הכול, שיש דברים שנמצאים מעבר לאגו שלו!
ואז הגיעו היוונים, ושברו את כל המוסכמות.

היוונים טיפחו את הגוף. הם אמרו לך: אם אתה לא מרגיש - זה לא קיים!

האם ליוונים היתה בעיה עם התורה? ממש לא. הם אפילו תרגמו אותה ליוונית! אבל זה בדיוק מה שהם רצו שנעשה, שנלמד תורה - אבל ב'יוונית', שההבנה האנושית שלנו תשלט על הלימוד. מה שלא מובן - לא קיים.

לא היתה להם בעיה שנקיים מצוות, אבל שנעשה את זה מתוך רצון להשיג שלימות, מתוך גאווה. עד אז, כל מצווה שיהודי קיים היתה מתוך תפיסה שזה הדבר היחיד שמחזיק אותי, שמחבר אותי לאין סוף. לא היה שום מקום לגאווה בקיום מצווה. וכי מי שלוקח כדור מציל חיים יכול להתגאות? זה הרי הדבר היחיד שמחזיק אותי!

זו תמיד היתה ההסתכלות על תורה ומצוות, עד שבאו היוונים ושיבשו את הכול עם רעיונות של הבנה, טיפוח האישיות והגדלת האגו וההישגיות.

מה הם רצו להרוויח בזה? ניתוק מהחלק אלוך ממעל. כי כשאני מחפש את האגו וההבנה שלי בכל דבר ולא מוכן להיכנע ולהבין שיש דברים מעבר - התנתקתי מהשם.

הם ידעו יותר טוב מאיתנו, שברגע שנתנתק מהחלק אלוך ממעל ונעדיף את ההבנה שלנו - לא יהיה לנו שום כוח מעליהם, והם יוכלו לנצח אותנו בלי כל קושי...

זה מה שהם אכן עשו. ערערו את הבהירות שתמיד היתה לנו, השתלטו לנו על המוח עם שאלות וספקות. "מהיום", הם הסבירו לנו, "חפשו את הצדק, את הגדלות האישית, את ההבנה".

וברגע שהאדם מפסיק להיות מחובר לתורה ולמצוות מתוך הכנעה, אין לו כוח למנף את הרגעים הכואבים לחיבור עם האין סוף, ומה שקורה אז, שבמקום להאיר את הרגעים החשוכים - האדם נשאר עם החושך הסמיך שרק הולך ומעמיק סביבו.

היוונים 'החשיכו עיניהם של ישראל'. הם ניתקו אותנו מהחיבור לאין סוף, ואז, כשמגיע רגע חשוך - אנחנו נשארים בחושך, במרירות ובסבל.

עד היום אנחנו סובלים מהיוונים. מכיווני החשיבה החדשים שהם החדירו לנו.

בכל פעם שקשה לנו למנף את הפגיעה והעלבון, בכל פעם שהמחשבות והשאלות מרחיקות אותנו מאמונה, בכל פעם שאנחנו מתייחסים לתורה ומצוות כמו משהו שתלוי בהבנה האנושית, או כמו משהו שאמור לספק לנו את הגדלת האגו במקום כמו משהו שנותן לנו את הכוח להחזיק מעמד עם האישיות השברירית שלנו - בכל פעם כזו אלה היוונים שמחשיכים לנו את העיניים, מבלבלים אותנו, גונבים מאיתנו את חדות החיים של אנשים מחוברים.

המלחמה מול היוונים אולי הסתיימה בשדה הקרב במודיעין ובירושלים - אבל אצלנו במוח היא עוד ניטשת עד לרגע זה.

כעת, בחנוכה, זה הזמן שלנו לנצח את אויבינו, לנצח על מלאכת בית השם.

איך מנצחים אויב מתוחכם שכזה?

*

להיות נחשונים!!!

יש דברים בחיים, שאנחנו מבינים שאנחנו לא מבינים.

כשאנחנו מבינים שאנחנו לא מבינים - הכול יותר קל. אנחנו מוכנים לקבל, ולציית, ולהתחבר. כי אנחנו יודעים שיש כאן היגיון כלשהו - אלא שאנחנו מוגבלים בהבנה.

ה'ברוך' הגדול הוא דווקא בדברים שאנחנו לא מבינים שאנחנו לא מבינים...

במילים אחרות: הדברים שאנחנו חושבים שאנחנו מבינים.

ובעצם: כל דבר בעולם שאנחנו מבינים איך הוא פועל או מה ההיגיון שמאחוריו.

כי האמת היא, שמה שאנחנו מבינים - הוא ממש לא הנקודה. יש כאן היגיון אלוקי שונה לחלוטין ועמוק הרבה יותר, אבל אנחנו תפוסים בהבנה השטחית שלנו.

ואז, הכול נהיה מסובך יותר. כי לך תסביר לאדם חולה שבטוח שהוא יודע איך לטפל בעצמו, שאם הוא לא יפסיק עם השטויות וילך לרופא אמיתי הוא עלול למצוא את עצמו במקום חמור הרבה יותר. הוא הרי יודע הכול!

הוא ימשיך להתעקש על ההבנה הרפואית שלו - עד שהחולי ישתלט עליו לגמרי.

כך זה בכל דבר שנראה לנו הגיוני. גם ההיגיון שבתורה ובמצוות השכליות - הוא הגיון אנושי שכלי ופשוט. הוא ממש לא כל האמת.

החשיבה שאנחנו מבינים היא חשיבה מזיקה, כי אם אנחנו שוב סומכים על ההבנה שלנו, הרי שבמקומות בהם איננו מבינים - נסרב להמשיך בעיניים עצומות.

הפתרון היחיד הוא: להבין שאנחנו לא מבינים, למרות שאנחנו בטוחים שכן.

הרבי ציין מספר דוגמאות, כמו למשל הרגעים בהם הקדוש ברוך הוא מצווה את משה רבינו על ים סוף 'דבר אל בני ישראל - וייסעו'.

כל העם נכנסים למים, והם מבינים שהנס אמור להתרחש ברגעים הקרובים - אבל אז מגיעים מים עד נפש, וכולם עוצרים. כי הם סמכו על ההבנה שלהם, וכעת הם כבר לא מבינים.

היה רק 'נחשון' אחד שהמשיך הלאה. כי כבר כשהוא נכנס אל הים הוא ידע שהוא לא מבין, הוא לא עשה את זה מתוך הבנה - אלא מתוך הכנעה. **ואם זה מתוך הכנעה - כבר לא משנה אם אני מסוגל לנשום או שהמים מכסים את האף. ממשיכים ללכת מתוך הכנעה!**

זה מה שהביא את הישועה!

אמר הרבי: נר חנוכה הוא מצווה בלי שום הישג או הבנה. השולחן ערוך פוסק שבמקרים שאין לך שמן להדליק, אתה יכול לברך אפילו על ראיית הנר!

כי העיקר בחנוכה הוא השהייה מול הנרות, למרות שאיננו מרגישים שאנחנו עושים דבר מה, למרות שאין כאן פעולה אקטיבית משמעותית, למרות שאין כאן הישג - אלא רק מתוך הבנה שמתרחשים כאן דברים גבוהים, ואנחנו מבינים שאיננו מבינים...

זה, זהו הניצחון על היוונים!

הרגעים הקטנים האלה, שנראים לנו לא משמעותיים, אין שם רווחי ענק וגם לא הישג שאפשר להתגאות איתו, ובכל זאת אנחנו ממשיכים לשבת חצי שעה ויותר מול הנרות, זה מה שמגלה את האור הגנוז!

ומהשהייה הזו מול הנרות - אנחנו לוקחים כוח לכל השנה, לכל הרגעים הקשים שההבנה והצדק והגדלות מתערערים. זה מה שיאיר לנו את הרגעים החשוכים גם בהמשך החיים.

י"ל ע"י נקודות של אור' - ספינקא, ע"פ הבנת הכותב. ניתן לקבל בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com